

Sygn. akt I C 2303/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Rosiak-Doroz
Protokolant:	Sekretarz sądowy Kamila Leśnikowska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 6 886,68 zł (sześć tysięcy osiemset osiemdziesiąt sześć złotych 68/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 2 963,00 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote 33/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 100,00 zł (sto złotych 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Renata Rosiak-Doroz

Sygn. akt C 2303/17

UZASADNIENIE

Pozwem za z dnia 20 września 2017 roku powódka A. B. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6915,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty. Domagała się także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu zgodnie z normami przepisanyymi, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 5 lipca 2017 roku doszło do kolizji, w wyniku której należąca do niej samochód marki R. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowana zgłosiła pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń roszczenie o zwrot kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego i wynajmu pojazdu zastępczego. (...) przyznało i wypłaciło powódce kwotę 1715,06 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 1771,20 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Przyznane odszkodowanie, zdaniem powódki, było rażąco

niskie, dlatego zwróciła się ona o wykonanie prywatnej ekspertyzy, celem dokonania kalkulacji wartości szkody w jej pojeździe. Podmiot zewnętrzny wykonał kosztorys, z którego wynika, że doszło do bezpodstawnego zaniżenia odszkodowania przez pozwanego. W zleconej przez A. B. prywatnej ekspertyzie wysokość szkody została ustalona na kwotę 5272,14 zł, zaś łączny koszt najmu pojazdu zastępczego został ustalony zgodnie ze średnią stawką na rynku (...) tj. na kwotę 139,00 zł netto za dobę (170,97 brutto) pomnożoną przez czas niezbędny do usunięcia przedmiotowej szkody, tj. 30 dni (k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wskazał, że nie uznaje roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że bezspornym jest, że w dniu 7 lipca 2017 roku powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w pojeździe R. (...) o nr rej. (...) z dnia 5 lipca 2017 roku, która została zarejestrowana pod pozycją PL (...). Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego dokonał oględzin samochodu stwierdzając, że uszkodzona została lampa tylna, występuje łuszczenie struktury zderzaka tylnego w części lewej, wgniecenie belki zamka tylnego, stwierdzono też że świeci się kontrolka airbag, lecz jest to uszkodzenie nie związane ze szkodą oraz że nie domyka się pokrywa bagażnika. Na tej podstawie ustalona została wysokość odszkodowania na kwotę 1499,99 zł brutto. W dniu 28 lipca 2017 roku powódka zgłosiła pozwanemu nowe uszkodzenia. Po ponownym przeprowadzeniu oględzin pojazdu wysokość szkody została zweryfikowana i pozwane towarzystwo ubezpieczeń sporządziło nowy kosztorys, w którym wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu została ostatecznie oszacowana na kwotę 1715,06 zł brutto i taka kwota została wypłacona na rzecz powódki A. B.. Ponadto pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 1771,21 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego (mnożąc 18 dni uzasadnionego najmu przez stawkę za dzień najmu wynoszącą 80,00 zł netto za dobę (98,40 zł brutto) (k. 30-32).

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd będący własnością A. B., marki R. (...) o nr rej. (...). Nastąpiło to z winy kierującego samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) posiadającego polisę OC w pozwanym (...) S.A.. W wyniku zdarzenia z dnia 5 lipca 2017 roku w samochodzie powódki zniszczone zostały: pokrywa bagażnika w centralnej części po obu stronach chwytu zewnętrznego oraz załamana krawędź przetłoczenia pod tablicą rejestracyjną. Ponadto zderzak tylny, chwyt zewnętrzny pokrywy tylnej, napis K. oraz doszło także do pęknięć powłoki masy wygłuszającej w rejonie błotnika tylnego prawego i tylnego prawego słupka.

Dowody: kserokopia dowodu rejestracyjnego z akt szkodowych (...) znajdujących się na nośniku CD, opinia pisemna biegłego G. L. (k. 52-64).

Z uwagi na okoliczność, iż pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) wskutek przedmiotowego zdarzenia nie nadawał się do użytku i wymagał naprawy, powódka A. B. w dniu 5 lipca 2017 roku, wynajęła pojazd zastępczy, z którego korzystała do dnia 11 sierpnia 2017 roku. Zgodnie z zawartą umową najmu samochodu, powódka zobowiązana była zapłacić firmie, od której samochód wynajęła kwotę 250 zł za każdą rozpoczętą dobę najmu.

Dowody: umowa najmu samochodu z dnia 5 lipca 2017 roku (k. 21-22), protokół odbiorczy z dnia 11 sierpnia 2017 roku (k. 23-24), cennik i warunki wypożyczania pojazdów w wypożyczalni „Rent a car-enigma” (k. 19-20).

W dniu 7 lipca 2017 roku powódka A. B. zgłosiła pozwanemu szkodę w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...).

Dowód: akta szkody (...) znajdujące się na nośniku CD

(...) S.A. w W. uznał szkodę powódki do wysokości 1715,06 zł i w tej wysokości wypłacił jej wskazaną kwotę pieniężną. Z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwane Towarzystwo (...) wypłaciło powódce kwotę 1771,20 zł.

– okoliczności bezsporne potwierdzone aktami szkody (...) znajdującymi się na nośniku CD.

Koszt naprawy uszkodzeń samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), powstałych w kolizji w dniu 5 lipca 2017 roku przy użyciu części oryginalnych wynosi 5243,85 zł brutto. Producent samochodu tego typu nie przewiduje technologicznej metody odtworzenia pierwotnego kształtu szkieletu pokrywy bagażnika wraz z poszyciem, dlatego dla przywrócenia stanu tego elementu sprzed wypadku konieczna jest wymiana całego elementu na nowy. Wykonane przez biegłego G. L. pomiary warstwy lakieru na pokrywie bagażnika samochodu powódki wskazują, że pokrywa bagażnika nie była wcześniej naprawiana. W trakcie zderzenia uszkodzeniu uległ także zderzak tylny, jednakże z uwagi na ślady wcześniejszych napraw, uzasadnionym jest przywrócenie go do stanu sprzed wypadku poprzez kolejną naprawę. Do wymiany zaś zakwalifikowane zostały chwyt zewnętrzny pokrywy tylnej oraz napis (...).

Dowody: opinia pisemna biegłego G. L. (k. 52-64).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów. Ustalenia stanu faktycznego w zakresie kosztów naprawy pojazdu Sąd czynił w oparciu o dowód z opinii biegłego G. L., którą w pełni obdarzył przymiotem wiarygodności. Biegły sporządzający opinię w przedmiotowej sprawie dysponował wiadomościami niezbędnymi do jej wydania. Zdaniem Sądu, przedłożona do akt niniejszej sprawy opinia była kompletna, nie zawierała luk i błędów logicznych, wykonana została w sposób fachowy, zgodnie ze standardami obowiązującymi biegłych. Nadto biegły w sposób logiczny, przekonujący i jednoznaczny wyjaśnił wszelkie zastrzeżenia i uwagi zgłoszone przez pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. oraz przez powódkę A. B..

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd w całości podzielił opinię biegłego G. L. uznając ją za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Opinia ta odpowiadała na wszystkie pytania postawione przez Sąd i strony niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w dużej części i w takim zakresie zostało uwzględnione.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 pkt. 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia majątkowego ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa spełnić określone świadczenie, polegające na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy ubezpieczenia majątkowego wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 2. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. § 4. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Podkreślić należy, że w myśl art. 822 k.c. wypłacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2016, 2060 j.t.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Stosownie zaś do treści art. 36 ust. 1 ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Suma gwarancyjna nie może być niższa niż równowartość w złotych:

1. w przypadku szkód na osobie - 5.000.000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,
2. w przypadku szkód w mieniu - 1.000.000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych

-.

- ustalana przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Reguły odpowiedzialności sprawcy szkody powstałej w następstwie kolizji drogowej określa art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynika. Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za szkodę powstałą w wyniku kolizji obowiązany jest do naprawienia wszelkiej szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę.

Z art. 363 § 2 k.c. wynika, że poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przed wszystkim należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika (art. 361 § 1 k.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną.

W judykaturze ukształtowała się linia orzecznicza, która odrzuca możliwość dokonywania potrąceń amortyzacyjnych z uwagi na to, że uszkodzone części były wcześniej używane. Orzeczenia te najczęściej nawiązują do poglądu sformułowanego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973, nr 6, poz. 111), w którym stwierdzono, że jeżeli uszkodzenie rzeczy jest tego rodzaju, iż pozwala na przywrócenie jej do stanu poprzedniego, odpowiedzialny za szkodę ma obowiązek zwrócić poszkodowanemu wszystkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do takich wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do

naprawienia uszkodzonej rzeczy. Dokonanie potrąceń amortyzacyjnych, odpowiadających zużyciu samochodu i jego części przed uszkodzeniem, Sąd Najwyższy uznał za nieuzasadnione. Odmienne stanowisko musiałoby prowadzić do pozbawionego podstaw prawnych wniosku, że ciężar przywrócenia do stanu poprzedniego rzeczy używanej spoczywa częściowo na poszkodowanym, skoro zaś co do zasady naprawienie szkody ma polegać na przywróceniu stanu poprzedniego, to rzecz uszkodzona powinna osiągnąć stan używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Wydatki poniesione na części nowe, których użycie było niezbędne do osiągnięcia tego celu, składają się na koszt naprawienia szkody, nie mogą zatem obciążać poszkodowanego, lecz osobę odpowiedzialną za szkodę. Jeżeli jednak wskutek użycia do naprawy szczególnie wartościowej części zamienną wartość rzeczy naprawionej wzrosła w sposób istotny, w porównaniu ze stanem istniejącym przed wyrządzeniem szkody, możliwe byłoby inne rozwiązanie. Chociaż bliżej nie sprecyzowano, na czym to wiązanie ma polegać, należy uznać, że w takiej sytuacji poszkodowany nie mógłby żądać pełnych kosztów naprawy. Takie stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyrokach z dnia 13 grudnia 1988 r., I CR 280/88 ((...) 1989, nr 7-8, s. 32) oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 380/01 (nie publ.), podkreślając, że ze względu na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia. Jeżeli więc poszkodowany wybrał restytucję, a skutkiem naprawy nastąpił wzrost wartości samochodu, to świadczenie ubezpieczyciela obejmuje pełny koszt naprawy pomniejszony o wzrost wartości samochodu.

Ostatecznie zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego podjętą w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jedynie w przypadku, gdy ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może wówczas ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

W niniejszym postępowaniu przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku odszkodowawczego, wystąpienie szkody rozumianej jako uszczerbek w mieniu poszkodowanego, a także istnienie związku przyczynowego między zdarzeniem, a zaistniałą szkodą.

Okolicznością bezsporną na gruncie niniejszego postępowania był fakt odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę w mieniu powódki powstałą w dniu 5 lipca 2017 roku. (...) S.A. z siedzibą w W. uznał bowiem roszczenie powódki co do zasady, bowiem wypłacił jej odszkodowanie w toku postępowania likwidacyjnego. Spór między stronami dotyczył natomiast wysokości należnego odszkodowania.

Dla ustalenia wysokości należnego powódce odszkodowania, koniecznym było ustalenie wysokości kosztów naprawy uszkodzeń samochodu marki R. (...). W tym stanie rzeczy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości naprawy pojazdu G. L. na okoliczność ustalenia kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powódki powstałych w dniu 5 lipca 2017 roku, ustalenia koniecznych, celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki z uwzględnieniem cen części zamiennych zarówno oryginalnych jak i alternatywnych, których zastosowanie umożliwi przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody z uwzględnieniem roku produkcji samochodu oraz zużycia pojazdu, tak by pojazd po naprawie nie różnił się pod żadnym istotnym względem od pojazdu sprzed szkody. Sąd zwrócił się także o ustalenie okresu, za jaki powódce należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego po uwzględnieniu czasu trwania postępowania likwidacyjnego, wykonania napraw, zamówienia i odbioru części zamiennych oraz przyjęcia i wydania pojazdu z warsztatu, ustalenia średniej ceny brutto za najem pojazdu gabarytowo i funkcjonalnie zbliżonego do pojazdu powódki na rynku (...).

W celu ustalenia kosztów naprawy, biegły dokonał analizy materiału fotograficznego dokumentującego uszkodzenia samochodu marki R. (...). Ustalenia kosztów naprawy dokonał na podstawie programu A.. Biegły G. L. koszt naprawy przedmiotowego samochodu opracował na podstawie zakresu uszkodzeń pojazdu określonego przez pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe i wyszczególnionego w aktach szkodowych. Podkreślił przy tym, że producent samochodu R. (...) nie przewiduje technologicznej metody odtworzenia pierwotnego kształtu szkieletu pokrywy bagażnika wraz z poszyciem, dlatego dla przywrócenia stanu tego elementu sprzed wypadku konieczna jest wymiana

całego elementu na nowy tym bardziej, że pokrywa bagażnika w samochodzie powódki nie była wcześniej naprawiana. Biegły ustalił także, że w trakcie zderzenia uszkodzeniu uległ zderzak tylny w R. (...), jednakże z uwagi na ślady wcześniejszych napraw, uzasadnionym jest przywrócenie go do stanu sprzed wypadku poprzez kolejną naprawę. Do wymiany zaś zakwalifikowane zostały chwyt zewnętrzny pokrywy tylnej oraz napis (...). W swoim kosztorysie biegły G. L. zastosował stawkę za roboczogodzinę dla prace mechaniczne i blacharskie – w wysokości 95 zł, natomiast dla prac lakierniczych – 100 zł. Zdaniem biegłego uzasadniony okres, za jaki powódce przysługiwał pojazd zastępczy liczony od dnia zgłoszenia konieczności jego wynajęcia do dnia odbioru sprawnego pojazdu wynosił 32 doby, zaś średni koszt wynajęcia pojazdu identycznego lub funkcjonalnie i gabarytowo zbliżonego do pojazdu powódki na rynku (...) w okresie lipiec-sierpień 2017 roku wynosił 165 zł za każdą rozpoczętą dobę, co oznacza, że średni koszt wynajęcia pojazdu zastępczego wynosił 5280 zł (k.61).

Sąd w całości podzielił ustalenia biegłego, który dokonał szczegółowej analizy akt szkody oraz przeprowadził kalkulację powstałych uszkodzeń. Przyjając zatem należy w ślad za biegłym G. L., iż wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego samochodu marki R. (...) wynosi 5243,85 zł. Z uwagi na fakt, iż pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 1715,06 zł z tytułu szkody częściowej, zatem zasadnym jest przyznani jej kwoty **3528,79 zł** tytułem dopłaty do kosztów naprawy (5243,85 zł - 1715,06 zł).

Sąd uwzględnił również żądanie powódki w zakresie dopłaty za wynajem samochodu w żądanej przez nią kwocie **3357,89 zł**. W toku postępowania likwidacyjnego powódka otrzymała bowiem z tego tytułu od pozwanego kwotę 1771,21 zł, a biegły wyliczył, że zasadny i usprawiedliwiony koszt wynajmu pojazdu zastępczego to 5280,00 zł. Zauważyć bowiem należy, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (zob. Uchwała Sądu najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, sygn. akt III CZP 20/17). W ocenie Sądu koszty te pozostają w związku przyczynowym z zaistniałą kolizją z dnia 5 lipca 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji, uznając za zasadne powództwo co do kwoty 6886,68 zł a oddalił powództwo jako niezasadne – w części dotyczącej żądania zapłaty kwoty 28,32 zł w zakresie żądania odszkodowania za naprawę pojazdu R. (...) (pkt II wyroku). O odsetkach od kwoty 6886,68 zł Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Przy orzekaniu o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c., Sąd miał na względzie okoliczność, że powódka wygrała sprawę w zasadzie w całości bo w 99,59 %, a przegrała jedynie co do 0,41 %. Dlatego rozstrzygając w przedmiocie kosztów Sąd uznał powódkę za stronę, która proces wygrała. Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 346,00 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia dla biegłego w wysokości 800,00 zł (w całości wykorzystana), wynagrodzenie dla reprezentującego powoda fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 1800,00 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych obowiązującego od dnia 27 października 2016 roku oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie koszty te wyniosły 2963,00 zł i taką kwotę Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

Stosownie do treści art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016. 623 z późn. zm.), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Artykuł 113 ust. 1 in principio u.k.s.c. wprowadza zasadę, iż obciążenie przeciwnika nieuiszczonymi kosztami sądowymi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie w danej instancji dotyczy kosztów sądowych, których nie mieli obowiązku uiścić strona, kurator albo prokurator. Regulacja jest wyczerpująca i dotyczy wyłącznie rozliczenia kosztów sądowych, których nie miały obowiązku poniesienia podmioty wymienione w tym przepisie. W odniesieniu do tych podmiotów koszty sądowe (opłaty oraz wydatki) tymczasowo ponosi Skarb Państwa.

Nieuiszczonymi kosztami sądowymi w niniejszej sprawie jest łączna kwota 100,00 zł przyznana biegłemu sądowemu G. L. i wypłacona tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach (na mocy postanowienia z dnia 30 marca 2018 roku. Sąd przyznał w/w biegłemu wynagrodzenie za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie w kwocie 900,00 zł, które co do kwoty 800,00 złotych nakazał wypłacić z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją (...), a w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 100,00 zł tymczasowo z sum Skarbu Państwa – k.71.

Biorąc pod uwagę, że pozwany przegrał sprawę Sąd w punkcie IV sentencji wyroku, nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach od niego kwotę 100,00 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Renata Rosiak – Doroz

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – r. pr. B. I.